

μητρικής ροδῆς. Ἐξ ἀπασῶν ὅμως τούτων τῶν νέων ροδῶν θὰ εὐραμεν ἴσως μίαν, ἥτις διακρίνεται διὰ τοῦ ἐμφύτου πλεονεκτήματος τοῦ παράγειν ἄνθη μείζονα τῶν λοιπῶν, ἔχοντα πλείονα ἀριθμὸν πετάλων. Ἐκ τῶν ἀπογόνων τῆς ροδῆς ταύτης τῶν παραγομένων διὰ σπορᾶς τῶν σπερμάτων αὐτῆς δυνάμεθα νὰ ἐκλέξωμεν ἔτι τελειοτέρας μορφάς. Ἐὰν οὕτω ἐπὶ σειρὰν ὄλην γενεῶν μεταχειρίζομεθα πρὸς περαιτέρω σπορὰν τὰς τελειοτέρας μορφάς, θέλομεν κατορθῶσαι ἐν τέλει νὰ ἀναπτύξωμεν ροδὴν ὑπερέχουσαν ὅλων τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὠραιότητα τῶν ἀνθῶν. Ἀποκτήσαντος δὲ τοῦ κηπουροῦ τοιοῦτο φυτὸν μετὰ πολυετῆς κόπου, ὁ πολλαπλασιασμοὸς αὐτοῦ ἀποβαίνει εὐκόλος δι' ἀποτομῆς καὶ μεταφυτεύσεως κλάδων ἢ καὶ ἀπλῶν ὀφθαλμῶν, δι' ἰδιαζουσῶν τεχνικῶν μεθόδων ἐνοφθαλμιζομένων ἢ μοσχευομένων μετὰ τῶν κορμῶν τῶν ἀγρίων ροδῶν. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, ἣν ὀνομάζομεν ἐξευγένισιν ἢ ἐμβολισμόν, τὸ ἐμβόλιον ἐκπτύσσεται, ἀναπτύσσει κλάδους καὶ φύλλα· τὸ πρῶτον ἔτος παράγει ὀλίγα ἄνθη, κατὰ δὲ τὰ ἐπόμενα πολυαριθμότερα. Τὸ ἐμβόλιον παραλαμβάνει τὴν τροφήν αὐτοῦ διὰ τοῦ κορμοῦ τοῦ ἀγρίου εἶδους, οὗτινος φροτίζομεν ν' ἀποκόπτωμεν τοὺς λοιποὺς ἀγρίους κλάδους ἐπιμελῶς. Διὰ τῆς ἐξευγένισως ταύτης δύναται ἰδιαζοῦσά τις μορφή ροδῶν, ἥτις ἀνεπτύχθη ἐν ἀνθοκομίῳ ἕνεκα ἰδιαζούσης ἐμφύτου προδιαθέσεως, νὰ πολλαπλασιασθῇ ταχὺτατα, οὕτω δὲ μετὰ τινα ἔτη ἢ νέα αὕτη μορφή εὐρίσκεται διαδεδομένη εἰς ἅλους τοὺς κήπους τῆς γῆς.

(Ἔπεται συνέχεια.)

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.) Σ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΟΣ

Διήγημα

Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγ. φύλλον.

Ὁ κ. Ὁβραὶ ἔσειεν ἠτύχως τὸν ὄμιον τοῦ κοιμημένου, ὅστις ὠρθώθη πάραυτα ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Πρῶτον ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν δ' εἶδε τὰς χεῖράς του δεδεμένας, ἐμάντευσε τί συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου του καὶ ἐξέβαλεν ἠχηρὸν καγχασμὸν.

— Ὁραῖος ἀστεῖσμός, εἶπεν.

Ὁ Φραγκίσκος ἔλαβε τὸν ἱατρὸν κατ' ἰδίαν.

— Βλέπετε! λοιπόν, ὕστερον ἀπὸ πέντε λεπτά θὰ γείνη μανιώδης.

— Ἀφήσατε νὰ ἐνεργήσω ἐγώ. Εἰξεύρω τί πρέπει νὰ κάμω.

Ἐμειδίασε πρὸς τὸν πάσχοντα ὡς πρὸς παιδίον, τὸ ὅποιον θέλει τις νὰ διασκεδάσῃ.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἐξυπνᾶτε εὐκολα· εἶδατε καλὰ ὄνειρα;

— Ἐγώ! δὲν ὄνειρεύθηκα. Γελῶ διότι βλέπω

ὅτι εἶμαι δεμένος· νομίζει τις ὅτι ἐγὼ εἶμαι τρελλός.

— Ἰδοῦ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ λύσετε, ἱατρέ· θὰ ἐξηγηθῶ καλλίτερα ὅταν θὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

— Θὰ σᾶς λύσω, φίλε μου· ἀλλ' ὑπόσχεσθε νὰ εἴσθε φρόνιμος;

— Ἀλλά, ἱατρέ, μήπως μὲ τὰ σωστά σας μὲ νομίζετε τρελλόν;

— Ὅχι, φίλε μου, ἀλλ' εἴσθε ἀσθενής. Θὰ σᾶς περιποιηθῶμεν καὶ θὰ σᾶς θεραπεύσωμεν. Ἰδοῦ! αἱ χεῖρές σας εἶνε ἐλεύθεραι, μὴ κάμετε κακὴν χρῆσιν αὐτῶν.

— Τί διάβολον θέλετε νὰ κάμω; Σᾶς ἔφερα τὸν ἀνεψιόν μου...

— Καλὰ! εἶπεν ὁ κ. Ὁβραὶ, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου μετ' ὀλίγον. Σᾶς εὖρον νὰ κοιμᾶσθε· σᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ κοιμᾶσθε τὴν ἡμέραν;

— Ποτέ! αὐτὸ τὸ διαβολοβιβλίον...

— Ὁ! ὦ! εἶπεν ὁ συγγραφεὺς, τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρόν. Λοιπόν, νομίζετε ὅτι ὁ ἀνεψιός σας εἶνε τρελλός;

— Διὰ δέσιμον, κύριε· δι' αὐτὸ ἠναγκάσθηκα νὰ δέσω τὰς χεῖράς του μὲ αὐτὸ τὸ σχοινίον.

— Ἀλλ' αἱ ἰδικαὶ σας χεῖρες ἦσαν δεμέναι. Δὲν ἐνθυμείσθε ὅτι ἐγὼ σᾶς τὰς ἔλυσα;

— Ἦμουν ἐγώ, ἦτον αὐτός. Ἀφήστε μὲ λοιπόν νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὄλην τὴν ὑπόθεσιν!

— Σιωπῆ, φίλε μου, ἐρεθίζεσθε καὶ ἐγίνατε κατακόκκινος. Δὲν θέλω νὰ κουράζεσθε. Περιορισθῆτε ν' ἀπαντᾶτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Λέγετε ὅτι ἀνεψιός σας εἶνε ἀσθενής;

— Τρελλός! τρελλός! τρελλός!

— Καὶ χαιρέσθε νὰ τὸν βλέπετε τρελλόν;

— Ἐγώ;

— Ἀπαντήσατέ μου εἰλικρινῶς. Δὲν θέλετε νὰ ἱατρευθῆ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Διατί;

— Διὰ νὰ μείνη εἰς σᾶς ἡ περιουσία του. Θέλετε νὰ εἴσθε πλούσιος; Λυπεῖσθε διότι εἰργάσθητε τόσον καιρὸν χωρὶς νὰ πλουτίσετε; Νομίζετε ὅτι ἦλθεν ἡ σειρά σας;

Ὁ κ. Μορλώ δὲν ἀπήντα. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν. Ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἔβλεπε κακὸν ὄνειρον καὶ ἐζήτηι νὰ μαντεύσῃ τί ὑπῆρχε πραγματικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ δεσμάτος τῶν χειρῶν, ἐν τῇ ἀνακρίσει ταύτῃ, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι τοῦ ἀγνωστού τούτου, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ ὡς ἐν ἀνοικτῷ βιβλίῳ.

— Ἀκουεῖς φωνάς; ἠρώτησεν ὁ κ. Ὁβραὶ.

Ὁ δυστυχὴς θεῖος ἠσθάνθη ὀρθομένουνας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Ἐνεθυμήθη τὴν λυσσώδη ἐκείνην φωνήν, ἥτις τῷ ὠμίλει εἰς τὸ οὖς, καὶ ἀπήντα μηχανικῶς ἐνίοτε.

— "Α! εἶνε τρελλός!

— "Ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός! ἀφήσατέ με νὰ φύγω! Ἐδῶ πραγματικῶς θὰ τρελλαθῶ! Ἐρωτήσατε ὅλους τοὺς φίλους μου καὶ θὰ σᾶς εἰποῦν ὅτι ἔχω ὄλον τὸ λογικόν μου. Ἐξετάσατε τὸν σφυγμὸν μου καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἔχω πυρετόν.

— Πτωχὲ θεῖε! εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος. Δὲν εἰ-
ξεύρει ὅτι ἡ τρέλλα δὲν συνοδεύεται ἀπὸ πυ-
ρετόν.

— Κύριε, προσέθηκεν ὁ ἰατρός, ἂν ἡδυνάμεθα νὰ δίδωμεν πυρετόν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μας, θὰ τοὺς ἰατρῶμεν ὅλους.

Ὁ κ. Μορλώ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ κλιντήρος. Ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐξηκολούθει διασκελιζων τὸ γρα-
φεῖον τοῦ ἱατροῦ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, λυπούμαι πολὺ διὰ τὸ δυστήχημα τοῦ θείου μου, ἀλλὰ δι' ἐμὲ εἶνε μεγάλη παρηγορία τὸ νὰ δύναμαι νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ εἰς ἄνθρωπον ὁποῖος εἰσθε ὑμεῖς. Ἀνέγνωσα τὸ θαυμάσιον βιβλίον σας ἡ Ἄρτι-
λεκτικὴ Μονομαρία εἶνε τὸ καλλίτερον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀπὸ τῆς πραγματείας περὶ τῶν δια-
ροητικῶν νοσημάτων τοῦ μεγάλου Ἐσκιρόλ. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐγευμάτισα εἰς τὴν Σαλπετρίερον μὲ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἰατροὺς. Ἐχω ἐκεῖ ἕνα συμ-
μαθητὴν καὶ φίλον, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε ἴσως, τὸν κ. Ῥαβέν.

— Ἦκουσα νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ ἱατροῦ ὁ ὁποῖος ἔχει μέγα μέλλον.

— Ὅλοι οἱ κύριοι ἐκεῖνοι μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι ὁ θεός μου μόνον ἀπὸ ὑμᾶς ἦτο δυνατόν νὰ θεραπευθῆ. Εἰξεύρω ἄλλως ὅτι εἰσθε πατὴρ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς σας καὶ νομίζω ὅτι σᾶς προσβάλλω ἂν σᾶς συστήσω τὸν κ. Μορλώ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατροφήν του, τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀφίνω καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς ὑμᾶς.

Καὶ ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων αὐτοῦ χιλιό-
φραγον γραμματίον τὸ ἔθηκε ταχέως ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ προσέθηκε·

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μεταβῶ ἐδῶ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα. Κατὰ ποίαν ὥραν ἐπιτρέ-
πεται ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν;

— Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Τὸ κατ' ἐμὲ, εὐρίσκομαι πάντοτε εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Χαίρετε, κύριε.

— Σταματήσατέ τον! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Μορ-
λώ, μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγη. Αὐτὸς εἶνε τρελ-
λός· θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν τρέλλαν του.

— Ἦσυχάσατε, φίλτατέ μου θεῖε! εἶπεν ὁ
Φραγκῖσκος ἀποσυρόμενος. Σᾶς ἀφίνω εἰς χεῖ-
ρας τοῦ κ. Ὤβραϊ· θὰ σᾶς περιποιηθῆ καλά.

Ὁ κ. Μορλώ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ κατόπιν τοῦ
ἀνεψιοῦ του, ἀλλ' ὁ ἰατρός τὸν ἐκράτησε.

— Δυστυχία! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς θεῖος·
δὲν θὰ εἰπῆ καμμίαν ἀνοησίαν! Ἄν ἡδύνατο τοῦ-

λάχιστον νὰ μαρολογήσῃ ὀλίγον, θὰ ἐπέιθεσθε
ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ τρελλός.

Ὁ Φραγκῖσκος ἐκράτει ἤδη τὴν λαβίδα τῆς
θύρας. Ἐπανῆλθεν ὡσεὶ εἶχε λησμονήσει τι, διη-
θύνθη πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ τῷ εἶπε·

— Κύριε, δὲν ἤλθον ἐδῶ μόνον διὰ τὴν ἀσθε-
νεταν τοῦ θείου μου.

— Ἀ! ἄ! ἐπιθύρυσεν ὁ κ. Μορλώ, ἰδὼν δια-
λάμπουσαν ἀκτῖνα ἐλπίδος.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησεν.

— Ἐχετε μίαν θυγατέρα.

— Τέλος! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς θεῖος. Εἰσθε
μάρτυς τοῦ τί εἶπεν. « Ἐχετε μίαν θυγατέρα ».

Ὁ ἰατρός ἀπήντησε πρὸς τὸν Φραγκῖσκον.
«—Ναί, κύριε, ἐξηγηθῆτε...»

— Ἐχετε μίαν θυγατέρα, τὴν δεσποινίδα
Κλάραν Ὤβραϊ.

— Νάτος! νάτος! Σᾶς τὸ εἶπα.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Εὐρίσκετο πρὸ τριῶν μηνῶν εἰς τὰ λουτρά
τοῦ Ἐμς μετὰ τῆς μητέρας της.

— Εὐγε! εὐγε! ὠλόλυξεν ὁ κ. Μορλώ.

— Ναί, κύριε, ἀπήντησεν ὁ κ. Ὤβραϊ.

Ὁ κ. Μορλώ τρέξας παρὰ τῷ ἱατρῷ, τῷ εἶπεν·

— Δὲν εἴσθε ὁ ἰατρός· εἴσθε ἕνας ἀπὸ τοὺς
τρελλοὺς τοῦ φρενοκομεῖου!

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἂν δὲν εἴσθε φρό-
νιμος, θὰ σᾶς κάμωμεν μίαν ψυχρολουσίαν.

Ὁ κ. Μορλώ ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος. Ὁ ἀνε-
ψιὸς του ἐξηκολούθησε.

— Κύριε, ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας, ἐλπίζω
ὅτι ἀνταγαπῶμαι, καὶ ἂν τὰ αἰσθήματά της
δὲν μετεβλήθησαν ἀπὸ τοῦ σεπτεμβρίου, λαμβά-
νω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρά της.

Ὁ ἰατρός ἀπήντησεν·

— Ἐχω λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν
κ. Φραγκῖσκον Θωμᾶ;

— Πρὸς τὸν ἴδιον, κύριε, καὶ ἔσπεπεν ἐξ ἀρ-
χῆς νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ὄνομά μου.

— Κύριε, ἐπιτρέψετε μοι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι πο-
λὺ ἐβραδύνατε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν προσοχὴν τοῦ
ἱατροῦ ἐφέιλκυσεν ὁ κ. Μορλώ, ὅστις ἐπέτριβε
λυσσῶδως τὰς χεῖρας.

— Τί ἔχετε, φίλε μου; τὸν ἠρώτησε μὲ τὴν
γλυκεῖαν καὶ πατρικὴν αὐτοῦ φωνήν.

— Τίποτε, τίποτε· τρίβω τὰς χεῖράς μου.

— Καὶ διατί;

— Ἐχω κάτι, τὸ ὁποῖον μὲ ἐνοχλεῖ.

— Δείξατέ το· δὲν βλέπω τίποτε.

— Δὲν βλέπετε! ἐδῶ, ἐδῶ, ἀνάμεσα εἰς τὰ
δάκτυλα. Ἐγὼ τὸ βλέπω καλά!

— Τί βλέπετε!

— Τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνεψιοῦ μου. Ἀφαιρέ-
σατέ την, ἰατρε! Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, ἀπὸ
κανένα δὲν θέλω νὰ λάβω τίποτα.

Ἐνῷ ὁ ἰατρός ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὸν πρῶτον παραλογισμόν τοῦ κ. Μορλώ, ὁ Φραγκίσκος ὡχρία, ἠσθάνετο ψῦχος, οἱ δ' ὀδόντες του συνεκρούοντο ἰσχυρῶς. Ὁ κ. Ὁβραὶ στραφεὶς πρὸς αὐτὸν τὸν ἠρώτησε, τί ἠσθάνετο.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη· ἔρχεται, τὴν ἀκούω· εἶνε ἡ χαρά... ἀλλὰ μὲ καταβάλλει! Ἡ εὐτυχία πίπτει ἐπ' ἐμοῦ ὡς χιών. Ὁ χειμὼν θὰ εἶνε δριμύς διὰ τοὺς ἐραστάς. Ἰατρέ, παρατηρήσατε τί ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ κ. Μορλώ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν κράζων·

— Φθάνει! μὴν παραλογίζεσαι πλέον! Δὲν θέλω πλέον νὰ ἦσαι τρελλός. Θαροεῖ τις ὅτι ἐγὼ σοῦ ἔκλεψα τὸ λογικόν σου. Εἶμαι τίμιος, ἰατρέ, ἰδῆτε τὰς χεῖράς μου, ἐξετάσατε τὰ θυλακία μου. Στείλατέ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὁδὸς Σαρὸν, πρῶστειον Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀνοίξατε ὅλα τὰ συρτάρια μου· θὰ ἰδῆτε ὅτι τίποτε δὲν ἔχω ἀπὸ κανένα.

Ὁ ἰατρός περιῆλθεν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν μεταξύ τῶν δύο ἀσθενῶν ὅταν ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ ἡ Κλάρα εἰσῆλθε ν' ἀναγγείλῃ πρὸς τὸν πατέρα της ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἔτοιμον.

Ὁ Φραγκίσκος ἠγέρθη ὡσεὶ ὤθησεν αὐτὸν ἐλατήριον, ἀλλὰ μόνῃ ἡ θέλησίς του ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῆς δεσποινίδος Ὁβραὶ. Τὸ σῶμά του κατέπεσε βαρὺ ἐπὶ τοῦ κλιντήρος. Μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ τὰς λέξεις·

— Κλάρα! εἶμαι ἐγώ. Σὰς ἀγαπῶ. Θέλετε;...

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του ἐγένετο κατακόκκινον, καὶ ἠσθάνετο ἄνωθεν τῶν ὀφρύων σφοδρὰν σύνθλιψιν. Ἡ Κλάρα ἐντρομος ἔλαβε τὰς δύο χεῖράς του, ὁ δ' ἰατρός ἀναγνωρίσας πάντα τὰ συμπτώματα κακοήθους πυρετοῦ, εἶπεν·

— Κρίμα νὰ μὴ προσβάλῃ αὐτὸς ὁ πυρετὸς τὸν θεῖόν του· θὰ τὸν θεράπευε.

Μετέφερον πάραυτα τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κλάρας, ἐνῷ δ' ἐπεριποιούντο αὐτόν, ὁ θεῖος, ἠρεθισμένος συνεταράσσετο ἐν τῷ δωματίῳ, ἔσταμάτα τὸν ἰατρὸν, ἠσπάζετο τὸν ἀσθενῆ, ἐλάμβανε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ὁβραὶ καὶ ἐκραύγαζε.

— Σώσατέ τον γρήγορα, γρήγορα· θ' ἀντισταθῶ εἰς τὸν θάνατόν του· εἶνε δικαίωμά μου· εἶμαι θεῖός του καὶ κηδεμών του! Ἄν δὲν τὸν ἰατρεύσητε, θὰ εἰποῦν ὅτι ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα. Νὰ ἦσθε μάρτυρες ὅτι δὲν ζητῶ τὴν κληρονομίαν του. Δίδω ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς πτωχοὺς. Σὰς παρακαλῶ, ἕνα ποτῆρι νερὸ διὰ νὰ πλύνω τὰ χεῖρά μου!

Τὸν μετέφερον εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐταράσσετο, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ τῷ φορέσωσι τὸ ὑποκάμισον τῶν μανιωδῶν.

Ἡ κυρία Ὁβραὶ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐπεριποιούντο νυκθημέρον τὸν Φραγκίσκου οὐχὶ ὡς ξένον ἀλλ' ὡς γαμβρὸν καὶ σύζυγον, δὲν ἠδύναντο δὲ νὰ ἐνοήσωσιν οὔτε τὴν μακρὰν αὐτοῦ σιωπὴν,

οὔτε τὴν ἀπότομον ἐπάνοδόν του, οὔτε τοὺς λόγους, δι' οὓς ἤλθεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἄν ἠγάπα τὴν Κλάραν, διατί περιέμεινεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας; Διὰ νὰ παρουσιασθῆ δὲ παρ' αὐταῖς εἶχεν ἀνάγκη τῆς ἀσθενοῦς τοῦ θεῖου του; Ἄν δὲ πάλιν ἐλησμόνησε τὸ ἔρωτά του, διατί νὰ μὴν ἀδηγήσῃ τὸν θεῖόν του ἀλλαχοῦ; Μήτοι ἡ παρουσία τῆς Κλάρας ἀνεζωπύρησε τὸ ἀποσβεσθὲν πάθος του; Ἄλλ' οὐχί, διότι τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον πρὶν ἢ ἰδῆ αὐτήν.

Εἰς ἀπάσας τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπήτησεν ὁ Φραγκίσκος ἐν τῷ παραλήρῳ αὐτοῦ. Τότε ἐπληροπορήθησεν ὅτι εἶχεν ἀπολέσει τὸ λογικόν, καὶ ὅτι ὑπῆρξεν ἄθως αἴτιος τῆς ἀσθενοῦς τοῦ θεῖου του. Ἡ δεσποινὶς Κλάρα ἤρξατο αἰσθανομένη νέους φόβους. Ὁ Φραγκίσκος ἦτο τρελλός. Ἡ τρομερὰ αὕτη κρίσις θὰ τὸν ἐθεράπευε; Καὶ ἂν ἐθεράπευετο, δὲν ὑπῆρχε φόβος ὑποτροπιάσεως; Ὁ κ. Ὁβραὶ θὰ συγκατετίθετο νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του πρὸς τρελλόν; «Τὸ κατ' ἐμέ, ἐσκέπτετο ἡ Κλάρα μελαγχο λικῶς μειδιῶσα, τίποτε δὲν φοβοῦμαι καὶ θὰ ἐρρίψοικινδύνευα. Ἐγὼ ἐπροξένησα τὰ δεινά του· δὲν χρεωστῶ νὰ τὸν παρηγορήσω; Καὶ τέλος, ἡ τρέλλα του περιορίζετο εἰς τὸ νὰ ζητῇ τὴν χεῖρά μου, τίποτε δὲ δὲν θὰ ἔχῃ πλέον νὰ ζητήσῃ ὅταν γείνω σύζυγός του. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φόβος. Ὁ δυστυχῆς ἔπασχεν ἀπὸ ὑπερβολικῶν ἔρωτα· θεράπευσέ τον, ἀγαπητέ μου μπαμπᾶ, ἀλλ' ὄχι ὅπως δόλου. Ἄς μείνῃ ἀρκετὰ τρελλός διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾶ πάντοτε καθὼς τὸν ἀγαπῶ!»

— Θὰ ἰδοῦμεν, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ἄς περάσῃ ὁ πυρετός. Ἄν ἐντρέπεται καὶ λυπῆται διότι ἦτο τρελλός, ἂν εἶνε λυπημένος καὶ μελαγχολικός μετὰ τὴν θεραπείαν του, τότε δι' οὐδὲν ἐγχυοῦμαι. Ἄν ὅμως ἐνθυμῆται τὴν ἀσθενοῦσαν του καὶ δὲν ἐντρέπεται, ἂν ὀμιλῇ δι' αὐτήν μὲ ἐγκρατέρησιν καὶ ἰδῆ χωρὶς ἀποστροφῆν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν περιποιούνται, δὲν φοβοῦμαι τὴν ὑποτροπιάσιν του.

— Ἀλλὰ διατί, μπαμπᾶ μου, θὰ ἐντρέπετο διότι ἠγάπησε καθ' ὑπερβολὴν; Αὕτη εἶνε εὐγενῆς καὶ γενναία τρέλλα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν προσβάλλει τὰς μικρὰς ψυχάς. Καὶ πῶς θὰ ἐπανίδῃ μὲ ἀποστροφῆν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐνοσήλευσαν;... Εἴμεθα ἡμεῖς!

Μετὰ ἐξαήμερον παράληρον ἰσχυρὰ ἐπίδρωσις ἐδιώξε τὸν πυρετὸν καὶ ἤρξατο ἡ ἀνάρρωσις τοῦ ἀσθενοῦς. Ὅταν εἶδεν ὅτι εὕρισκετο ἐντὸς ἀγνώστου δωματίου, μεταξύ τῆς κυρίας καὶ τῆς δεσποινίδος Ὁβραὶ, ἐνόμισεν ὅτι εὕρισκετο εἰσέτι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ἐμς, εἶτα δ' ἀνεμνήσθη ἀλλ' ἀμυδρῶς. Ὁ ἰατρός ἐπῆλθε πρὸς βοήθειάν του, ὁ δὲ Φραγκίσκος ἤρξατο ἀκούων τὴν ζῶήν του ὡς μυθιστόρημα, εἰς ὃ οὐδὲν ἐλάμβανε μέρος ἢ το ἄλλος ἄνθρωπος, ἄνθρωπος ὅπως νέος καὶ ἐξήρχετο τοῦ πυρετοῦ ὡς ἐκ τάφου. Μικρὸν κατὰ

μικρὸν τὰ κενὰ τοῦ μνημονικοῦ αὐτοῦ ἐπληρώθησαν καὶ ἀνεμνήσθη τὸ παρελθόν. Τῇ 25 δεκεμβρίου ὁ Φραγκίσκος καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ διηγήθη ἄνευ διακοπῆς, ταραχῆς καὶ αἰσχύνης καὶ μετὰ ἡσύχου χαρᾶς τὴν ἱστορίαν τῶν παρελθόντων τριῶν μηνῶν, ἡ δὲ Κλάρα καὶ ἡ κυρία Ὠβραὶ ἐκλαίον ἀκούουσαι αὐτόν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀφηγήσεως αὐτοῦ προσέθηκε.

— Σήμερον, 25 δεκεμβρίου, κατὰ τὴν 3 ὥραν μ. μ. λέγω πρὸς τὸν ἐξαιρετὸν ἱατρὸν μου κ. Ὠβραὶ, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε θὰ λησμονήσω πλέον τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν. «Κύριε, ἔχετε μίαν θυγατέρα, τὴν δεσποινίδα Κλάραν Ὠβραὶ τὴν εἶδον κατὰ τὸ θέρος τοῦτο εἰς τὰ λουτρά τοῦ Ἐμοῦ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς καὶ τὴν ἀγαπῶ μοι ἀπέδειξε καὶ αὐτὴ ὅτι με ἀγαπᾷ, καὶ ἂν δὲν φοβῆσθε ν' ἀσθενήσω καὶ πάλιν, λαμβάνα τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά τῆς».

Ὁ ἱατρὸς ἐποίησε μικρὸν νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, ἡ δὲ Κλάρα, περιπτυχθεῖσα τὸν τράχηλον τοῦ ἀσθενοῦς, ἠσπάσθη αὐτόν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλην ἀπάντησιν ὅταν θὰ κάμω τοιαύτην αἴτησιν.

Αὐθημερὸν ὁ κ. Μορλώ γαληνιώτερος καὶ ἄνευ τοῦ χιτώνος τῶν μανικῶδων ἠγέρθη τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας, ἐξελθὼν δὲ τῆς κλίνης ἔλαβε τὰς παντοφλάς του, ἔστρεψεν, ἐπανεστρεψε καὶ ἐξήτασεν αὐτὰς ἐπιμελῶς, καὶ τὰς ἐνεχείρισε πρὸς τὸν νοσοκόμον ἱκετεύσας αὐτὸν νὰ ἴδῃ ἂν περιεῖχον εἰσόδημα τριάκοντα χιλιάδων φράγκων. Τότε μόνον ἀπεφάσισε νὰ φορέσῃ αὐτάς. Ἐκτενίζετο δ' ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπαναλαμβάνων. «Δὲν θέλω νὰ εἰπὼν ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀνεψιοῦ μου ἐπέρασεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου». Ἐτινάξεν ἕκαστον τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραθύρου ἀφ' οὗ ἐξήτασε καὶ τὴν ἐλαχίστην αὐτῶν πτυχὴν, ἐνδυσθεὶς δ' ἐζήτησε κιμωλίαν καὶ ἔγραψεν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου του

Μὴν ἐπιθυμήσης τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου.

Εἴτα ἤρξατο ἐπιτρούβων τὰς χεῖρας μετ' ἀπιστευτοῦ ζωηρότητος, ὅπως πεισθῆ ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Φραγκίσκου δὲν εἶχε κολλήσει εἰς αὐτάς. Ἐξέσε τούς δακτύλους διὰ τοῦ μολυβδοκοκκιδίου αὐτοῦ ἀριθμῶν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ δεκάτου, καὶ ἐζήτησεν ἐπιμόνως νὰ ἐρευνήσων αὐτόν. Ὁ ἱατρὸς ἐπληροφόρησεν αὐτόν ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἐθεραπεύθη, ὁ δὲ δυστυχῆς ἠρώτησεν ἂν τὰ χρήματα εὐρέθησαν. «Ἀφοῦ ὁ ἀνεψίός μου θὰ φύγῃ ἀπὸ ἐδῶ, ἔλεγε, χρειάζεται τὰ χρήματά του ποῦ εἶνε; Ἐγὼ δὲν τὰ ἔχω. Ἐκτὸς ἂν εὐρίσκωνται εἰς τὴν κλίνην μου!» Καὶ ἀνέτρεψε τὴν κλίνην του μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν. Ὁ ἱατρὸς ἐζήτησε θλίψας τὴν χεῖρά του, ἣν ἐπέτριψεν ἐπιμελῶς. Τῷ ἐκόμισαν τὸ πρόγευμά του

καὶ ἤρξατο ἐρευνῶν τὸ χειρόμακτρόν του, τὸ ποτήριόν του, τὸ μαχαίριόν του, τὴν παροψίδα του, ἐπαναλαμβάνων ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐνέψε τὰς χεῖρας αὐτοῦ μετ' ἀφθονοῦ ὕδωρ λέγων. «Ἡ περιουσία εἶνε ἀπὸ ἀσῆμι· ἂν ἔμεινεν ἀσῆμι εἰς τὰς χεῖράς μου!»

Ὁ κ. Ὠβραὶ δὲν ἀπελπίζεται νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καιρὸς. Οἱ ἱατροὶ θεραπεύουσι τὴν τρέλλαν ἰδίως κατὰ τὸ θέρος καὶ τὴν ἄνοιξιν.

Ed. About.

Ἡ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza]

Συνέχεια· ἴδε σελίδα 190.

Ὅταν ὅλη ἡ ὑγιεινὴ καὶ ὅλη ἡ ἱατρικὴ, ὅταν κομμωταὶ καὶ τέταρται σελίδες, μύρα, βάρματα, ψῆκτρα καὶ πλύσεις ἐργάσθησαν ματαιῶς πρὸς ἀναδάσωσιν τοῦ στενοῦ ἐδάφους τοῦ κρανίου σας, τότε δὲν ἔχετε πλέον ἄλλην ἐκλογὴν παρὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων τῆς ὑπομονῆς ἢ τῆς φενάκης.

Ὅπως ἡ ὑπομονὴ μὴ βλάβῃ τὴν ὑγίαν, δεῖν νὰ πλύνηται συχνὰ ἡ ἀπογυμνωμένη κεφαλὴ μετὰ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ νὰ ἀπομάσσηται ἰσχυρῶς, ὅπως κατασταθῇ ἡ χώρα αὕτη τοῦ δέρματος ὀλιγώτερον εὐαίσθητος εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας. Γενικὴ ὑδροθεραπεία εἶνε ἄλλως λίαν χρήσιμος εἰς τὸν ἀπολέσαντα τὴν κόμην καὶ μὴ θέλοντα νὰ φέρῃ πρόσθετον τοιαύτην.

Ἡ φενάκη ἐνενηκονταεννέα φορὰς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν δὲν φέρεται χάριν τῆς ὑγιεινῆς τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ χάριν ματαιότητος. Πᾶς ἄνθρωπος φέρων αὐτὴν κατέχεται ὑπὸ τῆς ματαιᾶς πλάνης, ὅτι θέλει αὕτη ἐκληφθῆ παρ' ἀπάντων ὡς ἀληθῆς καὶ φυσικῆ καὶ ὠραιοτάτης κόμης. Ὅμως δι' αὐτὴν τὴν μίαν μόνην περίπτωσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, κατ' ἐπιείκειαν δὲν καταδικάζομεν τὴν φενάκην νὰ προσηλωθῇ ἀτιμωτικῶς ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος μετὰ τῶν ἄλλων ἀηδῶν ψευδολογιῶν τῶν τριχῶν, τὰς ὁποίας θὰ διέλιθωμεν παρακατιόντες.

Αἱ φενάκαι εἶνε ἀρχαῖαι ὅσον ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ματαιότης του, καὶ φαίνονται εἰς τινὰ ἀρχαῖοτάτα ἀγάλματα τῆς Ἰσθμῶς. Ὁ Σουετώσιος, ὁ Ἡρωδιανός, ὁ Ὄβιδιος, ὁ Ἰουβενάλης, ὁμιλοῦσι περὶ τῶν προσθέτων κομμῶν τοῦ Ὄθωνος, τοῦ Δομιτιανοῦ, τοῦ Καρακάλλα, τῆς Μεσσαλίνης, ἣτις ὅμως (ῥηθῆται ἐν παρενθέσει) ἔκρυπτε τὰς μελάνας τῆς κεφαλῆς τῆς τριχᾶς ὑπὸ φενάκην χρώματος ὑποζάνθου, ὡς λέγει ὁ Ἰουβενάλης.

Nigrum flavo crinem abscondente galero.

«Τὴν μέλαιναν κόμην καλύπτουσα ὑπὸ ζανθὴν φενάκην.»